

[Duetoff]

Det er også rigtigt, at den forfatningskamp, vi står i i øjeblikket, går ud på at lave tre lister – sådan kunne man jo lige så godt forklare dette princip: Vi laver én liste over det, EF skal tage sig af. Vi laver én liste over det, vi selv skal tage os af, og så laver vi en lille en i midten, som vi slås om. Det er i virkeligheden det, vi er i gang med i øjeblikket, og det er vel i virkeligheden også det, konferencerne skal gøre.

Vi opfatter altså de forslag, der ligger i memorandumet, som skridt på vejen frem mod det lovgivende Europa-Parlament, som vi ønsker, og derfor er vi enige i, at samarbejdsprocedurerne skal udvides til nye områder. Vi er enige i, at der skal være forslagsret over for Kommissionen. Vi er enige i høringstankerne. Vi er meget, meget enige i budgetkontrolspørgsmålene, og vi er enige i, at man skal kunne fyre kommissærerne én for én i stedet for som nu at skulle tage hele gruppen på én gang. Og vi er selvfølgelig også enige i, at man skal have mere åbenhed. Men som sagt: På lang sigt opfatter vi Europa-Parlamentet som det lovgivende organ på en række områder.

Fru Elisabeth Arnold spurgte, hvem de egentlig repræsenterer. Ja, der er i hvert fald ét godt svar: Medlemmerne af Europa-Parlamentet repræsenterer nøjagtig lige så meget vælgerne, som vi gør, og det er deres vælgere, de skal stå til ansvar over for. Derfor skal folketingsmedlemmer nok passe lidt på med den nedvurderende holdning, de ofte har til Europa-Parlaments-medlemmerne og til deres politiske arbejde og det organ, de sidder i. Det er trods alt et folkevalgt organ, der er på lige fod med Folketinget.

Så vil jeg godt sige, når jeg nu har nævnt Folketinget, at de nationale parlamenters rolle selvfølgelig bliver noget vanskelig at have med at gøre, når jeg nu har fået min lovgivningsmagt i Europa-Parlamentet. Man kunne jo sige, at Folketinget skal overtage de emner, der enten er en følgelovgivning af de rammelove, som jeg forestiller mig at Europa-Parlamentet kan lave, eller den lovgivning, der står på den liste, som det nationale skal tage sig af. Ministerrådets fremtid kunne så være en slags forbundsråd som Det Tyske Forbundsråd, hvor man havde et andetkammer bestående af ministrene.

Det er faktisk mit fremtidens Europa, som jeg mener at vi styrer frem mod.

Så ved jeg godt, at der er medlemmer af dette Ting, der vil sige: Jamen så vil han jo have forbundsstaten! Dertil vil jeg sige: Ja, hvad så? Vi kan lige så godt sige, hvad det her drejer sig om, i stedet for hele tiden at pakke det ind og sige, vi laver et tættere og tættere samarbejde, men det må ikke ende dér, hvor det sandsynligvis under alle omstændigheder ender.

Jeg glæder mig også over, at der er inddraget nye politikker i det her. Vi har igen en række fortolkningsproblemer. Nu har andre ordførere nævnt kulturpolitikken, og jeg skal da ikke lægge skjul på, at jeg ikke er enig i den fortolkning af kulturpolitikken, der er givet her. Det lyder for mig af og til nærmest, som om EF gerne må beskæftige sig med kulturpolitik, når EF vil give penge til noget, men i øvrigt skal EF ikke beskæftige sig med kulturpolitik.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at CD gerne ser, at der fastsættes kulturpolitiske rammer, der er med til at fremme forståelsen for vor fælleseuropæiske kulturarv, og vi vil gerne have rammer, som er med til at understrege den fælles skæbne, vore lande har haft.

Vi mener, at man skal føre en aktiv kulturpolitik, men det betyder ikke, at vi skal være ensartede. Det betyder ikke, at alle skal være danskere, eller at vi skal være tyskere alle sammen, eller hvad det måtte være. Det gør, at man på en lang række praktiske kulturelle områder faktisk kan lave en ganske rimelig kulturpolitik i EF.

Og en ting, som de fleste her i dette Ting formentlig ikke vil afvise, og som kunne være et godt islæt i den europæiske kulturpolitik, er at forsvare nogle af regionernes kulturelle særpræg og derigennem give noget økonomisk og noget moralsk støtte til befolkningsgrupper, der i en række af de nationalstater, vi kender i dag, bestemt ikke er for godt kørende.

Alt i alt er vi altså tilfredse med, at regeringen vil se med åbenhed på en større bredde i EF-samarbejdet. Det skal regeringen have tak for, og vi er da også sikre på, at når vi kommer til den senere diskussion i løbet af året, eller hvornår det måtte blive, om, hvad der skal gøres i praksis på disse brede områder, så når vi nok til en eller anden form for enighed.

Jeg vil godt understrege, at jeg mener, man skal fjerne nogle af dogmerne i EF-diskussionen. Jeg mener, at når vi er så åbne, som vi nu altså er, over for at inddrage nye sider, så må vi